

Blade. (Naturligvis holdes „Hvad vi vil“ i alle Ungdomsforeninger). Der var stor Interesse for Foreningslivet, som efter hvad Folk mente, væsenlig skyldtes deres lige saa elskværdige som dygtige Formand, Uhrmager Jørgensen. Om Tirsdagen talte Fru Johanne Meyer om Kvindesagen; om Søndagen Frøken Louise Hansen fra Hurup om Afholdssagen. Alle nye Spørgsmaal interesserer Taasingerne. Det er nu ikke blot Naturskønheden, der drager til Taasinge, Folket er ogsaa oppe. Sommeren er i vente!

Der er Forskel.

Der er Forskel, der er ogsaa Forskel paa Konfirmander! De sidste Søndage har vist det. I knitrede Silke og blødt Atlask har man set unge „Damer“ staa paa Kirkegulvet. Længselsfulde har de ventet paa den Dag, der ligesom danner Indgangen for dem til en ny Verden. Hjærtet banker saa uroligt under den hvide Silke; ti først nu skal den unge Dame leve; i Selskabslivet og Balsalen venter hende Triumfer! Og dybt inde lever en bange Anelse, bange, men dog saa sød ... Anelsen om Kærlighed og Lykke!

Den første Lykke venter i Hjemmet, naar den unge Dame kommer fra Kirke: Presenterne. Der er Armbaand og Halskæder og Ringe! — Fryd og Glæde er der i et rigt og velstaaende Hjem paa en Konfirmations-Søndag!

Men der er et langt Spring fra den rige unge Dame, der bliver konfirmeret, til den fattige lille Konfirmand, der bliver udskreven af Kommunens Friskoler.

Hvor ser hun ikke rørende ud i den tarvelige sorte Kjole, der hos den ene er altfor lang og hos den anden altfor kort. Hun ser lidt klodset ud, Kjolen sidder jo ikke godt, Brystet hvælver sig ikke fyldigt og smukt, og Armene er saa underlig lange, — den lille fattige Pige har ikke Herredømme over sit Legeme, — hvor skulde hun ogsaa have lært det!

Efter den kirkelige Handling gaar hun mellem Forældrene, der ser saa forasede, saa forsultne og saa mismodige ud. Hun gaar op ad stinkende Trapper ind i den fattige Stue. En Smule Mad er der jo altid sørgt for, men tarveligt er det.

Den fattige Pige har ogsaa ventet denne Dag, men ikke med store Forhaabninger. Hun véd saa godt hvad der venter hende. Har hun ikke det sidste Par Aar gaaet som Bypige den halve Dag, hun ikke var i Skole. Er hun ikke ofte bleven hundset og skældt ud, og har hun ikke rendt, saa Sveden har haglet af hende, fra den ene Ende af Byen til den anden. — Og er hun saa endelig kommen hjem om Aftenen, har der været tusind Ting at udrette ogsaa der! Bedst har hun haft det i Skolen. Der var varmt og hyggeligt, der kunde hun hvile sine trætte Ben.

Men nu er det Hvilested, den Oase i Ørkenen taget fra hende!

Hun véd saa godt hvad der venter hende: Slid for Brød.

De første Dage efter Konfirmationen ser man de fattige Konfirmander i Flokkevis. Arm i Arm 2—3 sammen flakker de

om i alle Byens Kvarterer, træder ofte i den for lange Kjole og er ved at snuble i de for store Sko. — For deres faa Sparepenge køber de sig Kager og Sukkergodter, de puffer hinanden i Siden, naar de opdager noget mærkværdigt, de fortæller hinanden om de mange Lykønskingskort, de har faaet fra Kammeraterne (Kort til 2 Øre), og de fortæller hinanden om „Pladsen“, de har faaet.

Og naar de Par glade Dage er gaaet, saa spredes Kammeraterne for alle Vinde. De skikkelige, middelmaadige gaar det gerne bedst, de bliver skikkelige, middelmaadige Tjenestepiger. De opvakte, kvikke, kønne og livlige — ja, de bliver saa meget forskelligt: Butiksjomfruer, Kasserersker, Sy-piger eller lign. — og en enkelt af dem, en af dem, der var smukkeste, møder man senere paa Gaden, hører hende sige de uhumske Ord til Herrerne, med den frækkeste Mine af Verden! Jo, der er Forskel!

Aagot.

Der er Foraar i Luften,

det mærkes ikke alene paa Naturen, men ogsaa paa os Mennesker, det er ligesom Foraarssolens første varmende Straaler bringer nyt Liv ogsaa til os, og der vaagner en Trang i os til at komme ud, ud i Naturen for at glæde os over dens Opvaagnen efter Vinterens lange Hvile.

Naar Svalen — Foraarets Budbringer — kommer, og Lærken kvirrer lystig i Marken, da vaagner ogsaa Rejslysten hos os Mennesker — kun enkelte faar den tilfredsstillet, hos nogle skorter det paa Tid, hos andre paa Penge — men saa gælder det om at finde et Surrogat, og det er det, jeg tror at have fundet, naar jeg nævner Ordet Sport — Bicyclesport.

Det er glædeligt at se, hvilken Fremgang Cyclesporten har faaet her hjemme i de sidste Aar, og det ikke alene hos Mænd, men ogsaa hos Kvinder; det hører nu ikke længer til en Sjældenhed at se de sidste fare rask af Sted paa en Bicycleette. Kvinderne begyndte med at køre Tricycler, idet de betraettede de betydelig lettere Bicycleetter som en forbuden Frugt, der ene maatte nydes af Mændene; men driftige Fabrikanten opfandt snart en Konstruktion, som gjorde det muligt for Kvinderne ogsaa at benytte Bicycleetter, og disse vil nu meget snart aldeles fortrænge Tricyclerne.

I Udøvelsen af Cyclesporten er det jo ikke alene Fornøjelsen, man tager Hensyn til, nej Sundheden og Fornøjelsen gaar, om man saa maa sige, Haand i Haand, og bliver den derfor anbefalet af Læger som af Lægefolk.

Nu vil man maaské indvende, at det er for dyr en Fornøjelse for mange, da Anskaffelsen af en Cycle repræsenterer en lille Kapital, men dertil har jeg kun at bemærke, at Cyklerne faas paa Afbetaling, og vil man kun et Aarstid spare noget paa Garderoben og lade være med at anskaffe diverse Baltoiletter, og hvad dertil hører, ja saa er der et lille Grundlag til den Kapital, som er nødvendig til den øjeblikkelige Indbetaling — og jeg tør nok garantere mere Fornøjelse efter nogle raske Cycleture end efter Ballerne, i hvert Fald et lille Fond af Sundhed efter hver Tur.

Naturligvis findes der dem, der ikke er saaledes situeret, at de kan købe en Cycle, men de kan for en billig Betaling lære at køre, og overalt i de mange Udsalg kan man leje Maskiner for en kortere eller længere Tid, som man behager, og jeg tør vædde ti mod en paa, at den, som en Gang har kørt en Tur til Klampenborg pr. Cycle, det være Tri- eller Bicycleette, tager atter nødig til Dampsporvogn eller Jærnbanen som Befordringsmiddel.

Naar jeg sluttelig tilføjer, at denne sunde Sport er min bedste Fornøjelse, saa haaber jeg at flere og flere vil komme til personlig at erkende det samme, og at de ærede Læsere af „Hvad vi vil“ i Sommerens Løb ret talrige vil møde paa Cycle paa Strandvejen og lære de Mennesker, som endnu trækker haanligt smilende paa Skuldrene af kvindelige Cyclister, at de ikke alene „véd hvad de vil“, men trøstigt sætter sig ud over deres Dom, der ikke tør bryde med de gamle Fordomme, men er bange for, at deres saakaldte „Kvindelighed“ skal lide Skade ved en saa uskyldig Fornøjelse, nej, vis dem, at de ogsaa „gør som de vil“.

Nicoline.

Kvindernes lave Løn.

I det svenske Blad „Dalmasen“ skrives i Anledning af Kvindernes lave Løn blandt andet: „Misforholdet i Arbejdsløn mellem Mænd og Kvinder taler et tydeligt Sprog for det uretfærdige i at forholde Kvinderne den politiske Valgret. Som det nu er, har Kvinden ingen Udsigt til at opnaa Adgang til industrielle Foretagender. Hun vil ikke kunne komme ind noget Steds uden igennem Stortingsretten.“

Manden klager over Kvindens tiltagende Indblanding paa Arbejdsmarkedet. Kvinden underbyder Manden i Arbejdet, siges der, og det er sandt.

Men Kvinden underbyder, fordi hun er tvungen dertil; ti Arbejdsgiverne drager Nytte af hendes politiske Umyndighedstilstand, og den mandlige Arbejder maa lide derunder.

At Forholdene virkelig er saaledes, synes imidlertid ikke at være gaaet op for den mandlige Arbejder. Var det det, saa vilde han ikke længere modsætte sig Kvindernes Valgret, ti netop ved, at hun fik denne, blev hun i Stand til at skaffe sig en lige saa industriel Uafhængighed som Manden og skulde absolut fornægte sin Natur, om hun ikke søgte at hæve sin Løn i Lighed med Manden.

Paa den Maade blev Arbejdskonkurrencen, som nu er Kønnene imellem, mere jævn, og Arbejdsgiverne kunde ikke udbytte Kvinden, som de gør. Nu er Kvinden stadig et fristende Middel for Arbejdsgiveren til at nedsætte Arbejdslønnen.

Ligesaa hos os. —

„Købe en Tandbørste og lukke Vinduerne op“!

Aldrig har jeg anet, førend Hr. A. (jeg er nemlig overbevist om, at A. er „en Mand“) oplyste mig derom, at ovennævnte Gerninger hørte til Sporten. Efter at jeg nu er bleven belært herom, er jeg imidlertid ganske rolig